

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoCsp/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1218208919
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1218208919.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Silvie Walterovej, v právnej veci žalobkyne: B. B. R. X. E. C. Š. M. D. X. Á. , O. Y. XX.XX.XXXX, Z. V. V., O. Č.. XXX/XX, zastúpená Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., Trenčín, Kpt. Jaroša č. 1312/29, IČO: 47 256 907, za ktorú koná JUDr. Barbora Koncová, LL.M., proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Piešťany, Teplická č. 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpený Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., Trenčín, 1. mája č. 173/11, IČO: 47 234 679, za ktorú koná Mgr. Gabriela Goliašová, o vydanie bezdôvodného obohatenia 40,50 €, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 7. júna 2019, č. k. 29 Csp 182/2018-105, v znení opravného uznesenia zo dňa 29. novembra 2019, č. k. 29 Csp 182/2018-135, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 7. júna 2019, č. k. 29 Csp 182/2018-105, v znení opravného uznesenia zo dňa 29. novembra 2019, č. k. 29 Csp 182/2018-135, z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1. Rozsudkom zo dňa 7.6.2019, č. k. 29 Csp 182/2018-105, v znení opravného uznesenia zo dňa 29.11.2019, č. k. 29 Csp 182/2018-135, súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 40,50 €, žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497 zákona č. 513/1991 Z. z. Obchodný zákonník, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2 písm. c), f), j), k), y), § 11 ods. 1 písm. a) až e) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“), § 53 ods. 3, 5, 6, § 451 ods. 2, § 454 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie uviedol, že v prejednávanej veci sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 40,50 €. Žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným dňa 26.2.2015 uzatvorila Zmluvu o hotovostnom úvere a Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, v zmysle ktorej jej žalovaný poskytol spotrebiteľský úver vo výške 1.000,- €. Celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa žalovanému vrátiť podľa Zmluvy bola 1.456,56 €. Splátky za poskytnutý úver boli rozvrhnuté na obdobie 36 mesiacov s výškou mesačnej splátky 40,46 €, vždy k 15. dňu v mesiaci. Žalobkyňa ku dňu podania žaloby splatila sumu vo výške 1.040,50 €. Poslednú vykonanú splátku uhradila dňa 24.4.2017 a posledná zrážka zo mzdy jej bola vykonaná v mesiaci január 2017. Žalobkyňa má za to, že napadnutá zmluva neobsahuje zákonné náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy, je v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 citovaného zákona, konkrétne sú nedodržané náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa písmen c), f), j), k) a y). V zmluve chýbajú podstatné náležitosti vyžadované zákonom, preto je úver bezúročný a bez poplatkov. K porušeniu § 9 ods. 2 písm. c) citovaného zákona uviedla, že v zmluve absentuje adresa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, k § 9 ods. 2 písm. f), že v úverovej zmluve je ako termín konečnej splatnosti uvedený nedostatočný údaj, a to 36 mesiacov od poskytnutia úveru, a

to do 15. dňa v poslednom mesiaci, pričom má za to, že na základe ustálenej judikatúry je potrebné, aby termín konečnej splatnosti bol vyjadrený konkrétnym dátumom (dňom, mesiacom, rokom). Údaj v zmluve nie je postačujúci, pretože nespĺňa požiadavku určitosti a zrozumiteľnosti. Za termín konečnej splatnosti nemožno považovať, ak veriteľ uvedie len spôsob jeho výpočtu. K § 9 ods. 2 písm. j) uviedla, že je nesprávne uvedená hodnota RPMN v zmluve. Účinná legislatíva si vyžaduje, aby bola RPMN uvedená presne. V zmluve uvedený údaj 30,5 % sa nezhoduje s reálnym výpočtom RPMN. Reálna RPMN predstavuje 29,74 %. Pri porušení § 9 ods. 2 písm. k) dôvodila, že v zmluve absentuje údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Spotrebiteľ má právo na informácie o tom, v akej sume splatí samotnú istinu úveru v mesačných dohodnutých splátkach, akú sumu z toho platí na úroky a v akej výške tieto úroky platí. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 40,46 € bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. V rozpore s § 9 ods. 2 písm. y) v zmluve je nesprávne uvedená priemerná hodnota RPMN, podľa zmluvy je vo výške 34,42 %, pričom podľa štatistických údajov priemerná RPMN za mesiac 2/2015 predstavovala 12,49 %, za obdobie 1/2015 12,92 %, za obdobie 12/2014 predstavovala 12,89 % a za obdobie 11/2014 predstavovala 13,02 %. Žalobkyňa ďalej poukazuje na skutočnosť, že dohodnuté úroky z úveru vo výške 26,66 % sú neprimerane vysoké. Uvedená odplata výrazne prevyšuje odplatu obvyklú na finančnom trhu za spotrebiteľský úver pre úvery na obdobie 1 - 5 rokov. Podľa informácií NBS vo februári roku 2015 bola priemerná ročná úroková miera pri spotrebiteľských úveroch poskytnutých občanom eurozóny vo výške 13,64 %. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. V tomto prípade dohodnutá úroková miera bola medzi účastníkmi o 13,02 % vyššia, ako bola priemerná úroková miera z úverov poskytnutých v tomto období bankami, preto je takéto dojednanie v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka a neprijateľnou podmienkou, ktorá je v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka neplatná. Ďalšou neprijateľnou podmienkou zmluvy je zabezpečenie plnenia záväzku spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy, a to formou dohody o zrážkach zo mzdy. Napriek tomu, že dohoda o zrážkach zo mzdy bola spísaná na osobitnej listine, spotrebiteľ - žalobkyňa nemal možnosť odmietnuť podpísanie dohody o zrážkach zo mzdy, lebo by úver nedostal. Taktiež žalobkyňa nebola poučená o dôsledkoch uzavretia predmetnej dohody, nemala možnosť odmietnuť jej podpísanie a takáto Dohoda o zrážkach zo mzdy nebola individuálne dojednaná, teda spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť jej obsah. Preto sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobkyňa ku dňu podania návrhu už uhradila sumu 1.040,50 €, pričom výška úveru bola 1.000,- €. Na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 40,50 €.

1.2. Žalovaný navrhoval žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Z jeho strany nedošlo a ani nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže prijímal platby (splátky úveru) žalobkyne oprávnene, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami. Žalobkyňa uhrádzala jednotlivé mesačné splátky na základe platne uzatvorenej úverovej zmluvy. Poukázal na to, že v danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady vydania bezdôvodného obohatenia, a to: a) získanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného - žalovaný prijatím splátok uhrádzaných žalobcom len rešpektoval a dodržiaval zmluvný vzťah založený úverovou zmluvou, keď prijímal plnenie, na ktoré mal v zmysle úverovej zmluvy riadny nárok; b) protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia - žalovaný prijímal platby žalobcu oprávnene a v súlade so zákonom, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami; c) majetková ujma, ktorá postihuje žalobcu - riadnym plnením splátok žalovanému nemohla vzniknúť žiadna majetková ujma, nakoľko žalobca sa podpísaním úverovej zmluvy slobodne zaviazal k povinnosti platiť žalovanému mesačné splátky úveru; d) príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia žalovaným a majetkovou ujmom žalobcu - nakoľko nedošlo k protiprávnemu získaniu bezdôvodného obohatenia ani k majetkovej ujme na strane žalobcu, uvedený predpoklad nemôže byť naplnený. Posúdenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov len samotnou žalobkyňou bez ďalšieho nemôže mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia, takéto posúdenie nie je spôsobilé nahradiť rozhodnutie súdu. Žalovaný preto považuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neopodstatnený. K jednotlivým porušeniam ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch uviedol, že predmetom žalovanej úverovej zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového úveru, žalovaný teda nepreplácal kúpnu cenu formou úveru žiadnemu predajcovi, preto uvedenie adresy neexistujúceho predávajúceho nie je možné. Pokiaľ mala žalobkyňa záujem podávať reklamáciu alebo sťažnosť, mohla sa obrátiť priamo na žalovaného ako poskytovateľa úveru, ktorého adresa je uvedená v úvode pod názvom Zmluva o hotovostnom úvere a zmluva o revolvingovom úvere. Aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa

ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Má za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) aj vtedy, pokiaľ veriteľ použije objektívne zistiteľné kritériá, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, tak ako je tomu v danom prípade. Výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená korektne spolu s predpokladmi pre jej výpočet, ktoré sú uvedené priamo v úverovej zmluve. Pokiaľ ide o dodržanie zákonných náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k), podľa žalovaného predmetná náležitosť je v úverovej zmluve uvedená v súlade so zákonným ustanovením. Informácie o splátkach sú upravené v časti textu zmluvy označeného "Úver", kde sú obsiahnuté presné údaje o výške mesačnej splátky - 40,46 € pod bodom 30., o počte splátok - 36 pod bodom 31., o termíne konečnej splatnosti - 36 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci pod bodom 39. a tiež o termínoch splatnosti splátok. Priemerná hodnota RPMN je v zmluve uvedená správne, a to vo výške 34,42 %. Zo súhrnných informácií zreteľne vyplýva, že priemerná RPMN v čase uzatvorenia úverovej zmluvy pri uzavretí zmluvy na 36 mesiacov vo výške 1.000,- €, bola v hodnote 34,42 %. Žalobkyňa predložila prehľad úrokových mier, z ktorých uviedla výšku RPMN, nie priemernej RPMN, čo sú dva rozličné údaje a náležitosti, pričom vychádzala z Bankových úrokových štatistík - úvery na stránke NBS. Žalovaným uvedená hodnota RPMN v úverovej zmluve je správna. K otázke úrokovej sadzby uviedol, že nie je sporné, že úroky za poskytnutie úveru sú vo svojej podstate "cenou" za poskytnutie peňazí. Súdna kontrola výšky úrokov prostredníctvom širokého výkladu dobrých mravov teda fakticky znamená, že súd sa púšťa do kontroly primeranosti zmluvných plnení - inými slovami, súd hľadá odpoveď na otázku, či je dohodnutá cena primeraná dohodnutému vzájomnému plneniu. Pri určovaní prípustnosti výšky úrokovej sadzby žalobca vychádzal z priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk zverejnených na stránke Národnej banky Slovenska, avšak tento postup nie je korektný. V predmetnom prehľade sú zverejnené priemerné úrokové sadzby výlučne bánk, pričom žalobkyňa vôbec nezohľadňuje skutočnosť, že žalovaný je nebankovým subjektom, preto sa aj výška úrokovej miery musí odlišovať od tej, za ktorú poskytujú úvery jednotlivé banky. Je to z dôvodu, že nebankové subjekty poskytujú úvery s vyšším rizikom ako banky, pričom cena rizika sa prejavuje práve vo výške odplaty za poskytnutý úver. Aj zo štatistík uvedených na internetovej stránke Národnej banky Slovenska vyplýva, že úroky za poskytnuté úvery budú vždy pri bankách rádovo nižšie ako pri poskytovaní úverov nebankovými spoločnosťami. Je to aj z dôvodu prísnejších kritérií bánk pri poskytovaní úverov. Úvery v nebankovkách preto využívajú najmä klienti, ktorým by úver banky z dôvodu zvýšeného rizika nespĺcacia neposkytli. Táto okolnosť je reálnym faktom na finančnom trhu. V prípade úverovej zmluvy č. 4502104350 bola dojednaná úroková sadzba vo výške 26,66 %, pričom priemerná úroková sadzba bánk v danom období uvádzaná žalobkyňou bola vo výške 13,64 %, teda úroková sadzba uvedená v zmluve nepresahuje ani dvojnásobok priemernej úrokovej sadzby bánk za dané obdobie. Uvedenú úrokovú sadzbu preto žalovaný považoval aj v zmysle vyššie citované rozsudku za dojednanú platne a v súlade s dobrými mravmi. K napadnutej dohode o zrážkach zo mzdy žalovaný uviedol, že je bežným mechanizmom na zabezpečovanie záväzkov, typicky využívaným najmä v bankovom sektore pri zabezpečovaní peňažných záväzkov z úverov a pôžičiek. Zákonná úprava špecifikovaná v ustanovení § 551 Občianskeho zákonníka vyžaduje na platnosť dohody o zrážkach zo mzdy len dve podmienky a to písomnú formu a skutočnosť, že zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, než by boli zrážky pri výkone rozhodnutia. Uvedené ustanovenie neobsahuje žiadne ďalšie podmienky, ktorých nesplnenie by malo za následok neplatnosť takejto dohody. Ponecháva účastníkom zmluvného vzťahu voľnosť pokiaľ ide o obsahovú stránku dohody a taktiež aj formu v tom zmysle, že dohoda o zrážkach zo mzdy môže byť vo forme samostatnej dohody alebo môže byť aj súčasťou iného (hlavného) právneho vzťahu ako forma určitého zabezpečovacieho inštitútu (tzv. akcesorický vzťah). Dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzatvorená vo forme osobitnej listiny a žalobkyňa ako klient bola poučená o možnosti ju neuzatvoriť v zmysle § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z. Tento fakt je nesporný a nenamieta ho žiadny z účastníkov konania. Ako výslovne vyplýva z textu listiny Dohody o zrážkach zo mzdy, nachádza sa na nej aj prehlásenie žalobkyne, že si je vedomá, že uzatvorenie dohody je dobrovoľné a bola poučená o možnosti ju neuzatvoriť. Žalobkyňa dohodu o zrážkach zo mzdy bez akejkoľvek výhrady podpísala. Takto jej prejavená vôľa jednoznačne preukazuje, že na základe vlastného rozhodnutia súhlasila s uzavretím dohody o zrážkach zo mzdy. Pokiaľ ustanoveniam dohody nerozumela, nemala ich podpisovať alebo si ich mala nechať žalovaným bližšie vysvetliť. Skutočnosť, že by jednotlivým ustanoveniam dohody o zrážkach zo mzdy nerozumela vo svojej žalobe ani nenamieta. Písomná forma dohody o zrážkach zo mzdy bola dodržaná. Realizácia dohody o zrážkach zo mzdy nastáva vždy až ako následok neplnenia povinností klientom, ktorý svoj dlh z úverovej zmluvy neplní riadne a včas, ktorý prestal svoj dlh splácať.

1.3. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že podanou žalobou sa domáha určenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov. Rozhodnutie súdu o tejto prejudiciálnej otázke zakladá právny a faktický dôvod na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ ide o uvedenie adresy na reklamáciu ako povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, analogicky je potrebné aplikovať ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c) na poskytovateľa úverových služieb. Zákonnodarca touto povinnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy zamýšľal zjednodušiť a sprehľadniť spotrebiteľovi informáciu v zmluve o tom, kde môže spotrebiteľ uplatniť svoju reklamáciu. Pričom v zmluve musí byť táto adresa uvedená samostatne, zreteľne a jasne ako adresa na podanie sťažnosti alebo reklamácie. Nepostačuje adresa uvedená v záhlaví zmluvy. Sám žalovaný uvádza, že ak by mala žalobkyňa záujem podať reklamáciu alebo sťažnosť, mohla sa obrátiť priamo na žalovaného ako poskytovateľa úveru. Z toho vyplýva, že sám žalovaný uznáva možnosť vzniku potreby spotrebiteľa bezúčelového úveru podať sťažnosť. A práve túto možnosť mal povinnosť žalovaný zabezpečiť v zmluve presným uvedením adresy na podanie sťažnosti.

V súvislosti s dobou trvania a termínom konečnej splatnosti uviedla, že súčasná rozhodovacia prax súdov vyžaduje presné uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru vo forme dátumu v tvare deň, mesiac, rok, pričom poukazuje aj rozhodnutia iných súdov. V žalobe presne uvádza zdroj, na základe ktorého RPMN vyčíslila a tento zdroj je pravidelne využívaným zdrojom pre výpočet RPMN aj v súdnej praxi. Nestotožnila sa s názorom žalovaného, že dojednaním o výške mesačnej splátky 40,46 € a počtom splátok 36 mesiacov po poskytnutí úveru je splnená náležitosť § 9 ods. 2 písm. k). Ani zo samotného vyjadrenia nie je zrejmé, na čo sa poplatok uvedený v bode 42 a 44 v zmluve vzťahuje. Samotný žalovaný sa s touto otázkou vo svojom vyjadrení nevyšporiadal, pričom spotrebiteľ má mať jednoznačné a zrozumiteľné informácie pri uzatváraní zmluvy o nákladoch súvisiacich so samotným úverom. Mala za to, že v zmluve vyčíslená priemerná RPMN 34,42 % nie je uvedená správne. Úrokovú mieru prevyšujúcu dvojnásobok úrokovej miery oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami považuje za odporujúcu dobrým mravom. S tvrdením žalovaného sa nestotožnila ani v časti, že pri uzatváraní dohody o zrážkach zo mzdy musia byť splnené len dve podmienky, a to písomná forma a zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, než by boli zrážky pri výkone rozhodnutia. Dohoda o zrážkach zo mzdy je len ďalšou formulárovou dohodou, nebola individuálne dojednaná. To, že je na samostatnom papieri neznamená automaticky splnenie podmienky individuálneho dojednania a v danom prípade platí vyvrátená zákonná domnienka podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, že individuálne dojednaná nie je. Žalobkyni - spotrebiteľovi ju predložil žalovaný na podpis, pričom žalobkyňa nemohla ovplyvniť jej obsah. V prípade, že žalovaný tvrdí opak, je potrebné, aby uniesol dôkazné bremeno a svoje tvrdenia relevantne podložil. Dohodu spolu s ostatnými listinnými dokumentami dostala na podpis, ale v skutočnosti jej podpísanie nemohla odmietnuť, pretože by úver nedostala. Namietala skutočnosť, že bola poučená o možnosti Dohodu o zrážkach zo mzdy neuzavrieť, predložený dokument jej bol poskytnutý na podpis ako potrebný pre získanie úveru. Z týchto dôvodov má za to, že sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku.

1.4. Po vykonaní dokazovania listinnými dôkazmi predloženými stranami, a to najmä Zmluvou o hotovostnom úvere a zmluvou o revolvingovom úvere, Dohodou o zrážkach zo mzdy, výpočtom RPMN pre spotrebiteľský úver, úrokovými mierami úrokov, údajmi o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi sporovými stranami na základe zmluvy o hotovostnom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere došlo ku vzniku záväzkového vzťahu, v ktorom sa dve zmluvné strany dohodli navzájom si poskytnúť určité plnenia; žalovaný poskytnúť na žiadosť žalobkyne peňažné prostriedky a žalobkyňa poskytnuté finančné prostriedky vrátiť formou pravidelných mesačných splátok spolu s úrokmi. Žalobkyňu možno s určitosťou považovať za spotrebiteľa, keďže pri uzatváraní a plnení predmetnej dohody nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a na druhej strane žalovaného možno považovať za dodávateľa, nakoľko pri uzatváraní a plnení predmetnej dohody konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Preto bolo potrebné pri posudzovaní predmetného právneho vzťahu medzi žalovaným a žalobkyňou brať na zreteľ aj všeobecnú úpravu spotrebiteľských zmlúv obsiahnutú v Občianskom zákonníku a najmä ustanovenia týkajúce sa neprijateľných zmluvných podmienok, úprava ktorých je obsiahnutá v § 53 Občianskeho zákonníka a ktoré poskytujú výraznú ochranu pre spotrebiteľa, ako aj ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch.

1.5. Súd prvej inštancie konštatoval, že zo samotnej žaloby vyplýva, že žalobkyňa napadla aktívne neplatnosť zmluvných podmienok v spornej úverovej zmluve, je preto povinný riešiť ako prejudiciálnu otázku, či sporná úverová zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú vo vzťahu k spotrebiteľovi neplatné, resp. úverová zmluva by bola bezúročná a bez poplatkov. Táto povinnosť súdu pri nárokoch zo spotrebiteľských zmlúv vzniká priamo zo zákona (Občianskeho zákonníka a právnych

predpisov na ochranu spotrebiteľa). Až v prípade, ak by po prejudiciálnom posúdení súd dospel k záveru, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky v súlade s ustanovením § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. alebo Občianskeho zákonníka, čím by bola predmetná úverová zmluva bezúročná a bez poplatkov, vznikol by žalobkyni nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to v časti prevyšujúcej žalobkyňou uhradenú istinu úveru, teda 40,50 €.

1.6. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju zamietol v celom rozsahu. Dôvodil, že nemal z listinných dôkazov preukázané, že by úverová zmluva neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), f), j), k) a y), kedy sa podľa citovaného ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

1.6.1. K namietanému porušeniu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. súd uviedol, že identifikáciu veriteľa, poskytovateľa úveru, žalovaného v úverovej zmluve a tiež jej prílohe - Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, považuje za dostatočnú. Žalobkyňa ani netvrdila, že sa neúspešne pokúšala podať sťažnosť alebo reklamáciu k napadnutej úverovej zmluve na adrese sídla žalovaného, veriteľa, naopak, túto splácala, resp. boli jej vykonávané zrážky zo mzdy, a to až do januára, a apríla 2017.

1.6.2. K namietanému porušeniu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. uviedol, že aj tento údaj pokladá za dostatočný. Z úverovej zmluvy je úplne zrejmé, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere je 36 mesiacov (v prípade, ak dlžník plní splátky pravidelne) a termín konečnej splatnosti je 36 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, nakoľko medzi zmluvnými stranami bol dohodnutý počet splátok úveru 36 a termín splatnosti druhej a každej ďalšej splátky 15. deň v kalendárnom mesiaci. Výkladom termínu "termín splatnosti" iných okresných či krajských súdov súd viazaný nie je.

1.6.3. K namietanému porušeniu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. uviedol, že zmluva o úvere obsahuje údaj o RPMN, a to vo výške 30,5 % a zároveň aj spôsob jej výpočtu, ktorý je špecifikovaný aj v jej prílohe - Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Úverová zmluva tiež obsahuje údaj o celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, a to 1.456,56 €.

1.6.4. K namietanému porušeniu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. súd poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci sp. zn. C-42/15 zo dňa 9.11.2016, podľa ktorého článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48/ES sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky poplatky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Podľa citovaného rozsudku predmetný článok smernice [článok 10 ods. 2 písm. h)] ustanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

1.6.5. K namietanému porušeniu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z. súd uviedol, že úverová zmluva obsahuje údaj o priemernej hodnote RPMN, a to 34,42 %. Zo Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2014 zverejnené na stránke NBS, ktoré súdu predložil žalovaný zreteľne vyplýva, že priemerná RPMN v čase uzatvorenia úverovej zmluvy pri uzavretí zmluvy na 36 mesiacov vo výške 1.000,- €, bola v hodnote 34,42 %. Žalobkyňa predložila prehľad úrokových mier, z ktorých uviedla výšku RPMN, nie priemernej RPMN.

1.7. Po zohľadnení vyššie uvedeného súd konštatoval, že úverová zmluva zo dňa 26.2.2015 obsahuje namietané obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), f), j), k) a y). Nie je teda možné prijať záver, že sa v dôsledku absencie niektorého namietaného údajov považuje úver za bezúročný a bez poplatkov podľa ustanovenia § 11 ods. 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.

1.8. K namietanej výške úroku za poskytnutie úveru, ktorý bol v úverovej zmluve dohodnutý vo výške 26,66 % súd konštatoval, že v danom prípade nemožno konštatovať jeho neprimeranosť. Treba brať do úvahy skutočnosť, že žalovaný je nebankovým subjektom, preto sa aj výška úrokovej miery môže odlišovať od tej, za ktorú poskytujú úvery banky. Nebankové subjekty totiž poskytujú úvery s vyšším rizikom, pričom cena tohto rizika sa prejavuje aj vo výške odplaty za poskytnutý úver. V neposlednom rade je potrebné uviesť, že úvery v nebankových subjektoch využívajú najmä klienti, ktorým by úver banky z dôvodu zvýšeného rizika nespĺcacia neposkytli.

1.9. K samostatnej Dohode o zrážkach zo mzdy súd uviedol, že ju v žiadnom prípade nepokladá za zmluvnú podmienku, a už vôbec nie za neprijateľnú (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Ide totiž o

samostatnú zmluvu, z ktorej znenia (posledný riadok) je úplne zrejmé, že jej uzavretie je dobrovoľné a žalobkyňa bola poučená o možnosti neuzatvoriť ju. Žalobkyňa svoje tvrdenie o tom, že jej podpísanie nemohla odmietnuť, lebo by nedostala úver nijako nepreukázala. Súd mal za to, že na predmetnú dohodu o zrážkach zo mzdy sa nevzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka o neprijateľných zmluvných podmienkach, nakoľko tie sa vzťahujú len na spotrebiteľské zmluvy, ktorou dohoda o zrážkach zo mzdy rozhodne nie je. Nejde o zmluvné ustanovenie (zmluvy o spotrebiteľskom úvere), ktoré má spĺňať podmienku individuálneho dojednaní, a preto žalovaný nemusí preukazovať opak (§ 53 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka).

1.10. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že spotrebiteľská úverová zmluva, ani dohoda o zrážkach zo mzdy neplatná nie je, a preto žalobkyni nevznikol voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 40,50 €, čo predstavuje úhrady prevyšujúce istinu poskytnutého úveru. Mal za preukázané, že žalobkyňa vykonávala úhrady v prospech žalovaného na základe Zmluvy o hotovostnom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere, žalovaný teda od žalobkyne nezískal majetkový prospech plnením bez právneho dôvodu. Nakoľko ustálil výšku úrokovej sadzby, ako aj Dohodu o zrážkach zo mzdy ako platne uzavretú, žalobkyňa neplnila žalovanému ani z neplatného právneho úkonu. Súd preto žalobu zamietol.

1.11. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p., keď úspešnému žalovanému priznal voči neúspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2.1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, v celom jeho rozsahu, podala odvolanie žalobkyňa dôvodiac tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K naplneniu zákonnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. uviedla, že s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 138/2014, zo dňa 3.12.2014, má za to, že adresu na podanie reklamácie/sťažnosti nemožno stotožňovať s adresou uvedenou v záhlaví zmluvy alebo na dokumente Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Takéto všeobecné uvedenie adresy napĺňa zákonnú náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. (identifikácia veriteľa), ale nenapĺňa zákonnú náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. c). Zákonodarca zámerne do § 9 ods. 2 okrem identifikácie veriteľa (písmeno b/ § 9 ods. 2) zapracoval aj požiadavku, ktorá je samostatne špecifikovaná v písmene c) § 9 ods. 2. Keby nebolo potrebné v zmluve jednoznačne uviesť adresu reklamácie/sťažnosti, zákonodarca by nepovažoval za potrebnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) uvádzať pod samostatným písmenom. Súd vo svojom rozhodnutí nesprávne vyhodnotil, že splnenie povinnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. b) automaticky znamená aj splnenie povinnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c). Mala za to, že konštatovanie súdu „žalobkyňa ani netvrdila, že sa neúspešne pokúšala podať sťažnosť alebo reklamáciu“ je pre posúdenie toho, či zmluva o úvere povinnú náležitosť obsahuje alebo nie, absolútne irelevantná. Poskytovateľ úverov má zákonnú povinnosť túto adresu jednoznačne do zmluvy uviesť a z nesplnenia jeho povinnosti ho nemožno vyvinieť na základe toho, či spotrebiteľ reklamáciu/sťažnosť počas trvania zmluvného vzťahu úspešne podal alebo nepodal.

2.2. K naplneniu zákonnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. uviedla, že zákon vyžaduje, aby v zmluve boli uvedené „doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ a tiež vyžaduje, aby bol uvedený „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Teda dve samostatné požiadavky jednoznačne definované v písmene f) § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. V zmluve je uvedené „36 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“. Túto náležitosť uvedenú v zmluve súd priradil súčasne pod splnenie požiadavky uvedenia doby trvania zmluvy a súčasne má tento údaj napĺňať aj požiadavku uvedenia termínu konečnej splatnosti. Takéto priradovanie jedného údaju pod dve samostatné požiadavky povinných náležitostí nemôže byť postačujúce, inak by nebolo v zákone špecifikované dvomi samostatnými pojmi. Navyiac na základe rozhodovacej praxe súdov možno jednoznačne konštatovať, že „konečná splatnosť spotrebiteľského úveru“ má byť v zmluve jednoznačne a zrozumiteľne uvedená tak, aby nemusel spotrebiteľ vykonávať žiadne výpočty.

2.3. K naplneniu zákonnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. odvolateľka namietala, že súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jej tvrdením, že RPMN je uvedená v nesprávnej výške. Pre samotné posúdenie, či je naplnená požiadavka údaju RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere je potrebné vyhodnotiť nie len uvedenie hodnoty 30,5 %, ale aj správnosť uvedenej hodnoty. Pokiaľ je RPMN uvedená v nesprávnej výške, nemožno tvrdiť, že

požiadavka povinnej náležitosti RPMN v zmluve bola naplnená. Naplnená by bola za predpokladu, že by bola uvedená v správnej výške, a teda 29,74 %, o čom súdu predložila v konaní dôkaz - výpočet RPMN. 2.4. K naplneniu zákonnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010

Z. z. odvolateľka poukázala na to, že podľa právnej doktríny smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám; ak bola smernica prebratá do slovenského právneho poriadku správne a včas, je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 26.2.1986, Marshall, samotná smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na ňu ako takú nemožno odvolávať (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 7.6.2013, sp. zn. 5 Cdo 5/2013). V Rozsudku sp. zn. C-42/15 Súdny dvor EÚ citoval z odôvodnenia Smernice pod bodom (9) a (30), že (9) členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. (30) Táto smernica neupravuje otázky zmluvného práva, ktoré sa týkajú platnosti zmlúv o úvere. Členské štáty preto môžu v tejto oblasti zachovať alebo zaviesť vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú v súlade s právom Spoločenstva. Slovenská republika prijala zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý nie je (a ani nemôže) byť v rozpore so Smernicou.

2.5. V otázke výšky úroku odvolateľka poukázala na to, že úrok bankových subjektov v čase podpisu zmluvy predstavoval hodnotu 13,64 %. V tomto prípade bol prekročený úrok bankových subjektov takmer o 100 %. Primerané prekročenie úrokových sadzieb bankových subjektov z uvedeného dôvodu (teda zvýšenej miere rizika) je akceptovateľné. Mala za to, že prekročenie takmer o 100 % nemožno považovať za akceptovateľné a je v rozpore s dobrými mravmi, a teda neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

2.6. K dohode o zrážkach zo mzdy uviedla, že táto má charakter štandardnej zmluvnej podmienky používanej žalovaným pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch so spotrebiteľmi. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa sa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom nepovažujú za individuálne dojednané. Dohoda bola uzatvorená na predtlačenom formulári v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a žalovaný ničím nepreukázal individuálny charakter tohto dojednania. V praxi sú pri uzatváraní spotrebiteľského úveru spotrebiteľovi predkladané rôzne tlačivá, ktoré je spotrebiteľ donútený podpísať. Podpísanie týchto tlačív je viazané na uzatvorenie samotného spotrebiteľského úveru. „Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informáciu o tom, čo uzatvorenie konkrétneho právneho úkonu znamená. Z uzatvorenej dohody žiadne podstatné informácie o inštitúte dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov nevyplývajú. Inštitúta dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov pritom nie je založený na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale na subjektívnej predstave veriteľa o výške pohľadávky a jej príslušenstva. Výška pohľadávky síce môže mať oporu v zmluve, ale pri zmluve zo zmluvnými podmienkami, ktoré neboli predmetom posúdenia zo strany súdu, alebo inej objektívnej inštitúcie je relevantné ex offio súdne preskúmanie práve z dôvodu nebezpečenstva, že spotrebiteľ zmluvné podmienky nedokáže vyhodnotiť. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Právny predpis, ktorého súčasťou je vyššie uvedené ustanovenie nemá prechodné ustanovenia, čo znamená, že sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred účinnosťou tohto právneho predpisu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.5.2015 vydaný vo veci sp. zn. 8 MCdo 13/2014). Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov umožňuje obísť dôležitý prvok v ochrane spotrebiteľa a to ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok zo zameraním na to, či tieto nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa.“ (rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 6.9.2016, sp. zn. 3 Co 38/2016). Poukázala aj na rozsudok Rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12 Co 39/2018, zo dňa 5.3.2019.

2.7. Odvolateľka žalobu považovala za dôvodnú a odvolaciemu súdu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné, a preto bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. c/ C.s.p.).

5. Odvolateľka v odvolaní namietala závery súdu prvej inštancie týkajúce sa splnenia zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. c), f), j), k) zákona č. 129/2010 Z. z., rovnako namietala neprímeranú výšku úroku z úveru (26,66 %), za neprijateľnú podmienku považovala aj dohodu o zrážkach zo mzdy.

6. Odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, podľa ktorých zmluva o spotrebiteľskom úvere, z ktorej nároky plynúce sú predmetom sporu v prejednávanej veci, obsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), f), j), k) zákona č. 129/2010 Z. z., ako aj závermi súdu prvej inštancie, týkajúcimi sa posúdenia dohody o zrážkach zo mzdy.

7. Odvolací sa však nestotožňuje s právnym posúdením otázky výšky úroku, dohodnutého v zmluve o spotrebiteľskom úvere medzi žalobkyňou ako spotrebiteľkou a žalovaným ako dodávateľom. Poukazuje na to, že dohodnuté úroky sú odplatom za užívanie požičanej sumy, nemajú zabezpečovaciu funkciu a na to, že ich výška je v rozpore s dobrými mravmi nemá vplyv, že táto bola dohodnutá. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. 5 Cdo 26/2011) pri dojednaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník poskytoval veriteľovi neprímerané až úžernícke úroky. Podľa úrokových mier z nových úverov zverejnených NBS predstavoval priemerný úrok pri spotrebiteľských úveroch od 1 do 5 rokov (zmluva medzi stranami bola dojednaná tak, že žalobkyňa sa zaviazala vrátiť úver do 36 mesiacov od jej uzavretia) v mesiaci február 2015 výšku 9,55 %. Úroková sadzba v zmluve bola určená vo výške 26,66 %. Z uvedeného je zrejmé, že dohodnutá úroková sadzba vo výške 26,66 % predstavuje takmer 3 - násobok priemernej úrokovej miery úverov zverejnených NBS. Je zrejmé, že úvery poskytované nebankovými subjektami nemôžu byť úročené rovnakými sadzbami ako bankové úvery. S ohľadom na vyššie podnikateľské riziko je prípustné, aby úroky nebankových spoločností boli vyššie ako úroky bankových úverov, nie je však prípustné, aby tieto úvery obsahovali až takmer 3 - násobne vyššiu úrokovú sadzbu oproti bežným bankovým úverom. Takto vysoká úroková sadzba nie je odôvodnená ani žiadnymi osobitnými dôvodmi kreditného rizika dlžníka, ani hospodárskou alebo inou situáciou v slovenskej ekonomike. Vzhľadom na to odvolací súd dospel k záveru, že dohoda o takejto úrokovej sadzbe je právnym úkonom, ktorý sa prieči dobrým mravom, v dôsledku čoho je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Dôsledkom neplatnosti dojednania o úroku je úplná absencia akejkoľvek úrokovej sadzby v zmluve, čo znamená absenciu zákonnej náležitosti spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z., s absenciou ktorej je spojený dôsledok bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona.

8. So zreteľom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v dôsledku nesprávnej aplikácie právnych predpisov, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil (§ 389 ods. 1 písm. c/ C.s.p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 C.s.p.), v ktorom sa súd prvej inštancie bude dôsledne zaoberať dôvodnosťou žaloby posúdením všetkých tých skutočností, ktoré sú významné z hľadiska správneho hmotnoprávneho posúdenia veci, viazaný pritom právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C.s.p.) a v novom rozhodnutí rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.). Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že ak by vo veci rozhodol sám, znemožnil by tým stranám sporu realizáciu ich procesných práv, keďže by im odoprel možnosť odvolacieho prieskumu v otázke týkajúcej sa priznania žalovanej sumy, čím by stranám odňal možnosť konať pred súdom.

9. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).